

Dopis preláta (28. října 2020)

V novém pastýřském dopise uvažuje Mons. Fernando Ocáriz o duchu Opus Dei a o oddanosti věřících Dílu v různých osobních okolnostech.

06.11.2020

Milovaní, ať Ježíš opatruje mé dcery a syny!

(1) S výhledem na stoleté výročí vzniku Díla a s vědomím širokého apoštolského panoramatu, které nám Pán klade před oči, bych chtěl,

abychom pozvolna a hluboce rozjímali nad učením svatého Josemaríi o tom, jak se pro každou ženu a každého muže konkretizuje všeobecné křesťanské povolání ke svatosti. Náš Otec od počátku vnímal, že univerzálnost povolání skýtá možnost plnosti lásky k Bohu a druhým i uprostřed světa, v našem reálném světě, s jeho světly i stíny.

I. Dar povolání

Svrchovaná milost

(2) Bůh si volí a povolává nás všechny: „V něm si nás vyvolil (...), abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce“ (Ef 1,4). Vědomí tohoto daru a odpovědnost za něj, uchovávaná s mladostí duše, nás vedou k tomu, abychom spolupracovali na posvěcování světa. Snažme se ve společenství se všemi v církvi velkoryse odpovídat na křesťanské povolání, jež je pro každého z nás v Opus Dei určeno.

Vnímejme velikost tohoto povolání, které naplňuje naše putování po tomto světě smyslem pro věčnost, navzdory svým omezením a chybám, a také těžkostem, se kterými se na cestě setkáváme: „přes to přese všechno“, jak říkával náš Otec.

Svatý Josemaría hovořil o „svrchované milosti povolání“. Nejedná se o dílo okamžiku, nýbrž o trvalou milost: „Je to nový pohled na život (...), jako by se v nás rozsvítilo světlo“; zároveň jde o „tajemné pohnutí“, „životodárnou sílu, která se podobá valící se lavině“¹. Jedná se jednoduše o milost, která objímá celý náš život a projevuje se jako světlo a síla. Světlo, které nám umožňuje vidět cestu, co od nás Bůh chce; a síla, abychom byli schopni odpovídat na povolání, říkat ano a jít po této cestě dál.

V jednom ze svých dopisů náš Otec píše, že „do povolání zasahuje pouze

Boží milost – jakožto vlastní příčina – a velkorysost dotyčného, který je touto milostí pohnut“². Pán vždy chce, aby v odpovědi na povolání, a tedy v samotném jeho utváření, hrála rozhodující roli – spolu s milostí, která nás o svobodu nepřipravuje, nýbrž ji zdokonaluje – naše svoboda, která při prvotním rozlišování počítá také se světlem rad těch, kdo je mohou a mají udílet.

Stejný duch

(3) Všichni v Díle – každý ve svých osobních okolnostech – máme totéž povolání: být a dělat Opus Dei, se stejným duchem, se stejným apoštolským posláním, se stejnými prostředky.

Všichni máme *stejného ducha*, který nás vede k tomu, abychom posvěcovali každodenní život, především práci. „Není na zemi ušlechtilá práce, kterou by nebylo možné zbožstit, kterou by nebylo

možné posvětit. Není žádná práce, kterou bychom neměli posvěcovat a která by neměla přinášet posvěcení nám a druhým“³. Tento duch nás povzbuzuje usilovat o spojení s Bohem ve všem, s čím se v každém okamžiku svého života potýkáme. Posvěcování práce je proto *osou*, kolem které se, v souladu s milostí, otáčí naše snaha o svatost, ztotožnění se s Kristem.

Tato skutečnost působí pozitivní vnímání pozemských skutečností, protože nám je dal Bůh. Milujeme tento svět, aniž bychom ignorovali to, co se v něm staví proti dobru (srov. 1 Jan 2,15). Jeho nepokoje jsou také naše, a jestliže nás jeho radosti obvykle povzbuzují k tomu, abychom jej milovali, mají nás jeho strasti vést k tomu, abychom jej milovali ještě více. Velikou útěchu a smysl pro zodpovědnost vzbuzují slova svatého Pavla: „Všechno je vaše, vy pak jste

Kristovi a Kristus Boží“ (1 Kor 3,22-23).

Jestliže posvěcování práce je *osou* naší svatosti, je jejím základem vědomí Božího synovství. Synovství, které je pro nás díky milosti posvěcující *uvedením* do božského života Nejsvětější Trojice, jakožto dětí Syna v Otci skrze Ducha svatého. „Skrze křestní milost jsme byli ustanoveni Božími dětmi. Tímto svobodným božským rozhodnutím byla přirozená důstojnost člověka nesrovnatelně povýšena. A jestliže tento zázrak zničil hřích, vykoupení jej obnovilo způsobem ještě obdivuhodnějším, neboť nám umožnilo mít ještě těsněji podíl na Božím synovství Slova“ ⁴.

Protože je základem, utváří Boží synovství celý náš život, neboť nás vede k tomu, abychom se modlili s důvěrou Božích dětí, putovali životem s lehkostí Božích dětí,

uvažovali a rozhodovali se ve svobodě Božích dětí, čelili bolesti a utrpení s pokojem Božích dětí, vážili si krásných věcí tak, jak se na Boží dítě sluší a patří. Boží synovství „je přítomno ve všech myšlenkách, ve všech tužbách, ve všech citech“⁵. Nutně pak přechází v bratrství. „Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží“ (Řím 8,16). Tímto svěděním je synovská láska k Bohu v nás⁶, se kterou přichází bratrská láska. „Jiní pijí z jiných pramenů. Pro nás je zřídlem lidské důstojnosti a bratrství Kristovo evangelium“⁷.

Středem a kořenem našeho duchovního života je ve své podstatě eucharistická oběť. Kořenem je objektivně, protože „dílo našeho vykoupení se uskutečňuje kdykoli se slaví na oltáři oběť kříže, v níž „byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus“ (1 Kor 5,7)⁸.

Zda se život subjektivně skutečně soustředí na eucharistii však závisí také na osobním odpovídání na milost: „Bojuj za to, aby se Nejsvětější oltářní oběť stala středem i základem tvého vnitřního života. Aby se celý tvůj pracovní den změnil v projev zbožnosti, v obřad – v pokračování mše svaté, které ses zúčastnil, a v přípravu na tu následující –, aby překypoval střelnými modlitbami, návštěvami svatostánku, obětováním tvých činností na pracovišti i v rodinném životě“⁹.

Z eucharistického středu křesťanského života plyne rovněž rozvoj a účinnost apoštolského působení: „Synu, stane-li se svatostánek středem všech tvých myšlenek i nadějí, jak hojné budou plody tvé svatosti i tvého apoštolátu!“¹⁰.

Stejné apoštolské poslání

(4) Máme *stejně apoštolské poslání*, jsme tedy stejně povoláni posvěcovat se a spolupracovat – v souladu s posláním církve – na křesťanské proměně světa, v našem případě tím, že žijeme ducha Opus Dei. Vlastní poslání Díla lze správně pochopit pouze v rámci velikého poslání církve, v níž „jsme všichni povoláni nabízet druhým explicitní svědectví o zachraňující lásce Pána, který nám i přes naše nedokonalosti nabízí svoji blízkost, své Slovo, svoji sílu a dává našemu životu smysl“¹¹.

Jedině v církvi, tajemném Kristově těle, čerpáme sílu k tomu, abychom plodně sloužili světu naší doby. Proto navzdory veškerým svým omezením sdílíme tužby, starosti i utrpení církve v každé době a na každém místě. Každá žena a každý muž si může vzít za svůj postoj svatého Pavla: „Kdo je slabý, abych i já nebyl slabý? Kdo je něčím pohoršován, aby to i mě nepálilo?“ (2 Kor 11,29).

(5) Apoštolské poslání se neomezuje na určité aktivity, protože na základě lásky ke Kristu můžeme vše proměnit v křesťanskou službu druhým. Každý zcela uskutečňuje poslání Díla vlastním životem: ve své rodině, na pracovišti, ve společnosti, v níž žije, mezi svými přáteli a známými. Proto je pochopitelné naléhání svatého Josemaríi, aby v Díle vždy platilo, že „hlavní a zásadní význam přikládáme apoštolské spontánnosti člověka, jeho svobodné a zodpovědné iniciativě, vedené působením Ducha, a nikoli organizačním strukturám“¹². Proto je také hlavním apoštolátem Díla apoštolát přátelství a důvěry, který každá žena a každý muž uskutečňuje osobně.

V tomto světle lze lépe chápat, v jakém smyslu jsou „všechna apoštolská díla, aby bylo možné je započít, *onus et honor*, břemenem a poctou pro všechny: numeráře,

přidružené a supernumeráře, a také pro spolupracovníky“¹³. Apoštolské poslání uskutečňujeme skrze společenství svatých, společně a ve všech koutech světa. Proto svatý Josemaría připomíná, a má tím na mysli všechny lidi v církvi, že „použijeme-li správné prostředky – staneme se solí, světlem, kvasem světa a radostí Boha“¹⁴.

Stejné prostředky

(6) Cestou k uskutečnění našeho poslání je Kristus. K tomu, abychom jej jako učedníci a apoštolové, všichni v Opus Dei, mohli následovat, máme *stejné prostředky*: stejné normy a zvyklosti křesťanského života i stejné prostředky k duchovní a věroučné formaci. Podle osobních okolností je lze žít tím či oním způsobem, avšak jejich celek je ve své podstatě vždy tentýž.

Je dobré neztrácet ze zřetele, že se jedná o prostředky – nikoliv cíle –

které díky Boží milosti vedou k růstu v kontemplativním životě uprostřed lidských tužeb, živených hojností života v Kristu, který nám dávají svátosti, zejména pak svátost eucharistie.

Součástí dialogu lásky, která pojímá celý náš život, jsou úkony zbožnosti, které nám umožňují osobní setkání s Kristem. Jsou to okamžiky, ve kterých nás Bůh očekává, aby svůj život sdílel s životem naším. Snaha konat je nás osvobozuje, protože „svatost je ohebná jako uvolněné svalstvo (...). Svatost není tuhá jako karton, umí se usmívat, ustupovat, čekat. Je to život, život nadpřirozený“¹⁵.

Tímto způsobem, s důvěrou v Boží milosrdenství, se máme neustále snažit žít dokonalost lásky, podle ducha, kterého nám Bůh udělil. Být svatý neznamená dělat stále více věcí nebo splňovat určité standardy, které jsme si sami předsevzali. Cesta ke

svatosti, jak vysvětluje svatý Pavel, spočívá v odpovídání na působení Ducha svatého, dokud v nás nebude zformován Kristus (srov. Gal 4,19).

Jednota a rozmanitost

(7) Náš Otec vnímal činnost Díla jako „jedinou tkaninu“, utvořenou z různých způsobů prožívání téhož povolání. Proto zdůrazňoval, že v Díle nejsou třídy ani členové první nebo druhé kategorie, a to ani podle různých způsobů, jakým povolání žijí, ani podle druhu profesní práce, kterou vykonávají. Stejně jako v jakékoliv skutečnosti nadpřirozeného charakteru je zde podstatná odpověď na Boží lásku, což nelze posuzovat zde na zemi.

Svatý Josemaría vyjadřoval tuto jednotu povolání slovy, že to naše je „jediné Boží povolání, jediný duchovní fenomén, který se flexibilně přizpůsobuje osobním okolnostem každého jednotlivce a

jeho vlastnímu stavu. Identita povolání znamená stejnou míru oddanosti, v rámci přirozených hranic, které tyto rozmanité okolnosti udávají“¹⁶.

Je přirozené, že jednota a různost v Díle se týká mužů i žen: je to jednota ducha, apoštolského poslání a prostředků, přičemž aktivity, které ženy a muži konají, jsou oddělené. Kromě toho mají muži i ženy, v záležitostech společných pro celé Dílo, jednotné vedení na centrální a regionální úrovni. Řídící orgány mužů i žen vyvíjejí stejné iniciativy a mají tytéž zodpovědnosti. V některých důležitých případech stanovených Právem mají dokonce možnost přijímat či odmítat návrhy preláta nebo – na regionální úrovni – regionálního vikáře.

Celým svým životem

(8) Mohlo by se zdát, že někteří se v poslání Díla nasazují více než druzí,

avšak není tomu tak. Všichni žijí *stejně nasazení*, protože být a dělat Opus Dei nespočívá pouze – ani především – ve spolupráci na určitých činnostech nebo korporativních dílech apoštolátu. Povolání a příslušné poslání se promítají v celém našem životě, nikoliv jen v jeho části; celý život je příležitostí a prostředkem k setkávání se s Kristem a k apoštolátu.

Ohledně apoštolátu svatý Josemaría napsal, že naše povolání předpokládá „plnou odevzdanost, protože – bez ohledu na občanský stav dotyčného – každý se má plně věnovat práci a věrně plnit své stavovské povinnosti, podle ducha Opus Dei. Oddat se Bohu v Opus Dei proto neobnáší selekci aktivit, neznamená věnovat více či méně času svého života konání určitých dobrých skutků a od jiných upustit. Opus Dei se implantuje na celý náš život“¹⁷. *Úplná odevzdanost v*

povolání, všechápající postoj k vlastnímu životu, plné nasazení, protože ve všem zaznívá Boží volání k tomu, abychom jej milovali a sloužili druhým, s láskou, která znamená vnitřní svobodu. Proto, jak podotýká don Álvaro, „Dílo vyžaduje velkou elastičnost: minimum pravidel, protože i ta jsou nutná; ale minimum, aby litera nezabíjela ducha: *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* (2 Kor 3,6)»¹⁸.

(9) Prostřednictvím těchto stránek bych vás chtěl vyzvat také k tomu, abyste Pánu znovu projevíli vděčnost za dar povolání, radostnou vděčnost, a to nejen za krásu Díla, když o něm uvažujeme tak, jaké je Bůh jako celek chce mít, ale také když každý z nás vnímá, jak se tato krása stává plně přítomnou v osobním způsobu, kterým každý věřící v prelaturě žije totéž povolání: jako numerář – v případě žen také jako numerářka auxiliar – jako přidružený, jako

supernumerář nebo člen Kněžské společnosti Svatého Kříže.

V této souvislosti bych rád zdůraznil to, co jsem vám napsal před několika měsíci: zkušenost vlastní i cizí osobní slabosti, ve srovnání s úžasným plánem, který nám předkládá křesťanská víra a duch Díla, nás nesmí vést k malomyslnosti.

Navzdory rozčarování, kterou by mohla způsobit disproporce mezi ideálem a ubohou realitou našeho života, mějme jistotu, že každý den můžeme v síle milosti Ducha svatého začínat znovu¹⁹.

II. Povolání do Díla jako numerářka a numerář

(10) „V srdci Díla se numeráři – povolání ke zvláštnímu poslání služby – dokáží sklánět ke všem svým bratřím a sestrám, aby jim zpřijemňovali cestu ke svatosti, aby se jim věnovali ve všech potřebách těla i duše, aby jim pomáhali v jejich

těžkostech a svojí oddanou obětavostí napomáhali plodnému apoštolátu všech“²⁰. Tímto způsobem numeráři svým bratřím a sestrám *dávají život*: jejich působení „díky tomu, že ve všech uchovává aktivního a bdělého ducha, má za následek mimořádné uskutečňování bratrství a jednoty“²¹.

U numerářek a numerářů je povolání do Opus Dei určeno darem apoštolského celibátu a plnou disponibilitou k formačním úkolům a apoštolským činnostem. Tato disponibilita, chápaná a uskutečňovaná jako zvláštní poslání služby druhým, umožňuje ve své podstatě skutečnost, že numeráři žijí v centru Díla. Může se však vyskytnout mnoho okolností, pro které je vhodnější, aby tomu tak nebylo. Nikterak to však nemá vliv na jejich identitu ani poslání, protože se vždy dokážou nasazovat ke službě druhým, ať už bydlí kdekoliv.

Disponibilní srdce

(11) Disponibilita numerářů sloužit druhým spočívá v opravdové *disponibilitě srdce: účinné* svobodě žít pouze pro Boha a kvůli němu pro druhé provázené vůlí zabývat se činnostmi, které jsou v Dílu potřebné.

Někteří tuto disponibilitu projevují spoluprací na formačních a apoštolských činnostech, zatímco vykonávají profesní práci odpovídající jejich talentům, studiím a preferencím, aby do ní vnášeli radost evangelia. Jiným je dáno věnovat se v rámci své profesní práce správě center Díla nebo formačním, řídícím, pomocným či apoštolským činnostem.

Disponibilita se však neomezuje na pasivní postoj dělat, *co po mně chtějí*, ale projevuje se ve své plnosti při pomyšlení, jaké hřivny jsme dostali od Boha k tomu, abychom je dávali k

dispozici apoštolskému poslání; jsme proto iniciativní, nabízíme se. Disponibilita tedy není nehybnost, ale naopak každodenní touha pohybovat se *Božím krokem*.

Plnou disponibilitu je třeba chápat a žít jako svobodu ve smyslu nemít jiná pouta než lásku (tedy nebýt nutně připoutáni k práci, k bydlišti, atd., aniž bychom však kvůli tomu přestávali být dobře zakořeněni tam, kde jsme). To, co nás činí svobodnými, nejsou vnější okolnosti, nýbrž láska, kterou nosíme v srdci.

Jako konkrétní vyjádření tohoto úkolu sloužit náš Otec ustanovil, že vedení v Opus Dei připadá numerářkám a numerářům. Věnovat se těmto činnostem je potřebné, protože udržuje život celku. Bylo by však mylné domnívat se, že jsou více disponibilní nebo že Opus Dei dělají víc ti, kdo se věnují vedení a formaci. V tomto smyslu don Javier v jednom

ze svých dopisů píše: „Nezbývá než aby některé mé dcery a synové zredukovali svoji profesní práci – nebo jí dokonce, alespoň na nějakou dobu, zcela zanechali – aby se mohli věnovat pomoci svým bratřím a sestrám v duchovním životě a řídit apoštolskou činnost“²².

Náš Otec o této plné vnitřní dispozici hovoří na mnoha místech, například říká: „Numeráři, všichni s božským povoláním, se mají dávat přímo a bezprostředně Pánu v oběť, odevzdávat vše, co je jejich, celé své srdce, své aktivity bez omezení, svůj domov, svoji čest“²³. Ku prospěchu Díla je tedy třeba svobodně odevzdat veškeré aktivity, ať už jsou jakékoliv, bez omezení. Je zřejmé, že se někdy mohou vyskytnout okolnosti, které objektivně podmiňují možnost vzít na sebe v určité chvíli některé závazky či úkoly. Proto zdůrazňuji, že důležitá je vnitřní dispozice v

podobě plné disponibility sloužit druhým, z lásky ke Kristu.

Skupina přibitá na kříž

(12) Připomeňme také tato slova svatého Josemaríi: „Náš Pán pro své Dílo nechce pomíjivou osobnost, ale vyžaduje od nás osobnost nesmrtelnou, protože chce, aby v něm – v Díle – byla skupina přibitá na kříž: Svatý Kříž nám dá stálost, vždy ve stejném duchu evangelia, který přinese iniciativní apoštolát jakožto chutný plod modlitby a oběti“²⁴. Náš Otec neupřesňuje, kdo tuto skupinu přibitou na kříž tvoří, ale don Álvaro v poznámce komentující tento úryvek poznamenává, že již zde jsou předpovězené či naznačené různé způsoby prožívání povolání v Díle. Z kontextu se můžeme domnívat, že v tomto případě je řeč především o numerářích a numerářkách.

Na některých dalších místech se svatý Josemaría zmiňuje také o kněžích, kteří jsou zvláštním způsobem přibiti na kříž. Ve skutečnosti však máme být přibiti na kříž všichni, tedy i přidružení a supernumeráři, protože právě zde nacházíme Pána, jak říká náš Otec slovy, jež vyjadřují jeho hlubokou osobní zkušenost: „Mít kříž znamená ztotožnit se s Kristem, to je být Kristem, a tedy být Božími dětmi“²⁵.

Ačkoliv se vám, numerářům a numerářkám, může zdát lidsky náročné zanechat na určitou dobu dosavadní profese, abyste se mohli profesionálně věnovat jinému druhu činností (správě center Díla, řízení, formaci, vedení nebo spolupráci na apoštolských aktivitách), jedná se o plodné setkání s Křížem, jež je místem nejhlubšího ztotožnění se s Kristem a mnohdy netušeným zdrojem veliké nadpřirozené radosti.

(13) Když žádáme o vstup do Díla, uvědomujeme si a svobodně – z lásky! – přijímáme tento postoj disponibility, který nás vede k tomu, že se přidružujeme k Božímu plánu. Tato účinná vyzrálost odevzdanosti, jako ostatně vše v duchovním životě, časem roste, přičemž tento růst je možný skrze formaci, vnitřní život a různé zkušenosti s disponibilitou – drobné změny plánů, pověření, atd. – které duši připravují na velké změny, pokud by byly potřebné. Pokud se jedné o úkoly či změny důležité povahy, snaží se vedoucí osoby pochopitelně vždy předem odhadnout možnosti osob, jichž se to týká, třebaže si tito lidé, byť skromně poukazující na obtíže, jež mohou vnímat, uchovávají ochotný postoj dělat cokoliv, co je z lásky k Bohu a k duším potřeba.

Rozhodující je, a to zdůrazňuji, aby měl člověk trvalou vnitřní dispozici odevzdanosti vůči svým bratrům a

sestrám i velkému množství dalších lidí, kteří naši křesťanskou službu očekávají: „Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám“ (Jan 4,35).

Tento postoj je zcela slučitelný se zdravou profesní ctižádostivostí a s logickou a zodpovědnou snahou být ekonomicky zajištěný a uspokojovat potřeby naší nadpřirozené rodiny. Disponibilita změnit profesní práci, pokud si to Dílo žádá, právě proto, aby bylo možné věnovat se formaci druhých, jde ruku v ruce s odhodláním být ženami a muži, kteří chtějí stejně jako jejich druhové čelit výzvám světa, protože jejich posláním je přispívat k jeho proměně a vést jej k Bohu. Toto lze také velice účinně dělat z míst určených v Díle k řízení a formaci.

Vy, numerářky a numeráři, žijete dar apoštolského celibátu jako plnost lásky v Kristu, který otevírá dveře

duchovnímu otcovství a mateřství.
Jste povoláni vydávat živé svědectví
naprosté odevzdanosti Bohu
uprostřed světa, plně ochotni sloužit
všem: zamilováni do Ježíše, do
druhých i do světa. Dostává se vám
zvláštního povolání střežit
nadpřirozenou rodinu a starat se o
své bratry a sestry.

Máte nesmírně široké obzory,
protože svým odevzdaným životem,
někdy možná skrytým a bez lidského
lesku, plodně pronikáte do
nejzazších koutů světa.

III. Povolání do Díla jako numerářka auxiliar

(14) Vy, numerářky auxiliar, máte
zvláštní funkci sloužit, kterou plníte
tím, že vytváříte a udržujete prostředí
křesťanského domova v centrech
Díla. Uskutečňujete tento úkol svojí
profesní prací, která je ve vašem
případě Administrace. Jak víte,
nejedná se pouze o provádění řady

určitých hmotných úkonů, které do jisté míry můžeme a máme dělat všichni, ale jde také o to je plánovat, organizovat a koordinovat způsobem, aby výsledkem byla domácnost, kde se všichni budou cítit doma, přijatí, *upevnění*, zajištění a zároveň zodpovědní. Tyto skutečnosti, které ostatně mají značný význam pro každou lidskou osobu, mají dopad na fyziognomii a duchovní lesk celého Díla, všech a každého z jeho členů. Stáváte se tak „nenahraditelnou oporou a zdrojem duchovní síly pro jiné, kteří si uvědomují velikou energii“²⁶ vašeho ducha.

Priorita osoby a rodiny

(15) Svojí prací se staráte o život v Dílu a sloužíte mu a zároveň je středem a prioritou vaší práce jednotlivce. Je to velice konkrétní vyjádření toho, že Dílo je rodina, a to rodina opravdová, nikoliv v

metaforickém slova smyslu.

Vzpomínáte si, jak nám náš Otec mnohokrát říkal, že pouta v Díle jsou silnější než pouta pokrevní, což má následky v oblasti citů, totiž vzájemnou lásku.

Svatý Josemaría měl často na paměti, že práce Administrace je stejná, jako ta, kterou vykonávala Panna Maria. Proto *rodinná atmosféra* Díla má být jakousi kopií, pokračováním toho, jaké to bylo – přestože jsme to neviděli, můžeme si to představit – v nazaretském domově.

Přestože se práce Administrace vykonává v centrech ve vlastním slova smyslu nazývá v různých kulturách odlišně, jste vy, numerářky auxiliar, vpravdě sestrami, matkami, nedílnou součástí rodiny, stejně jako Otec a ostatní dcery a synové. Pro milost, které se vám dostalo od Boha k tomu, abyste se o všechny v Díle starali, říkával svatý Josemaría, že

kdyby byl mohl, byl by se stal numerářkou auxiliar. Nazýval vás svými *malými dcerami*, protože jste byly poslední, kdo do Díla přišel, nikoliv proto, že by vás měl za nedospělé. Naopak, zvláštním způsobem důvěřoval ve vaši zralou a pevnou věrnost, aby bylo možné rozvíjet veliké záměry Díla.

Z nejrůznějších prostředí

(16) Je úžasnou skutečností, že vy, numerářky auxiliar, pocházíte z nejrůznějších prostředí. Někdy si některé ženy kladou otázku, jestli od nich Bůh žádá být numerářkou nebo numerářkou auxiliar. Nutno zvážit, kromě jiného, zda má člověk sklon k činnostem zaměřeným spíše na službu a péči o osoby. Rozlišení v konečném důsledku přirozeně záleží na každé ženě s tím, že se do něj promítá duchovní vedení a doporučení ředitelek.

V každém případě je pochopitelné, že se práce Administrace těší velké důstojnosti, neboť jde o to dodávat a uchovávat teplo domova v rodině. Kromě toho ty, které v Administraci pracují, „prostřednictvím této profese - protože to profese je, opravdová a vznešená - pozitivně ovlivňují nejenom rodinu, nýbrž mnoho přátel a známých, lidí, se kterými přicházejí tím či oním způsobem do styku, a plní tím úkol, jež je občas mnohem rozsáhlejší než práce v jiných profesích“²⁷.

Apoštolát apoštolátů

(17) Svatý Josemaría doceňoval práci Administrace do té míry, že ji považoval za *apoštolát apoštolátů*. Bez ní by Dílo nemohlo pokračovat.

Apoštolát apoštolátů je to především proto, že jako takový je to apoštolát zcela přímý. Zdůrazňuji, že se neomezuje na poskytování hmotných služeb, jež jsou samy o sobě potřebné

a důležité; především jde o to, že tato činnost, proměněná v modlitbu, naprosto přímo ovlivňuje lidskou a duchovní formaci osob ve spravovaném centru. Prostředí, které vytváříte, formuje, a to velmi.

Vaše dobře vykonávaná práce zhmotňuje ducha a účinně jej předává cestou skutků, konkrétně a vytrvale. Proto se snažíte v co možná největší míře dodávat práci v domácnosti na profesionalitě, stejně jako každé z mých dětí na svém vlastním působišti. A díky tomu, že ji pozvedáte na rovinu posvěcené práce, dáváte profesní kompetenci přímo do služby lidem, neboť ji činíte faktorem humanizace a inspirace pro profesní práci všech.

Práce v Administraci je apoštolátem apoštolátů rovněž proto, že umožňuje apoštolát druhých a působí tak jako míza a impuls, a to do té míry, do jaké se ji snažíte

proměnit v rozhovor s Bohem. „Tím, že pracujete v Administraci,“ napsal vám svatý Josemaría, „máte podíl na všech apoštolátech, spolupracujete na veškerých iniciativách. Její dobrý průběh je nezbytnou podmínkou, největším impulsem pro celé Dílo, pokud to děláte s láskou k Bohu“²⁸. Je velmi poznat, když za počátku apoštolské činnosti v nějaké zemi či městě Administrace zatím nefunguje; stejně tak je poznat, že když už existuje, získává Dílo na životaschopnosti a dynamice. Kromě toho se vy, numerářky auxiliar, logicky podílíte na mnoha dalších apoštolských aktivitách, v takové míře, v jaké to je v daném případě možné.

Rovněž říkáme, že Administrace je *páteří Díla*, protože drží pohromadě celé tělo, které by jinak nemohlo stát vzpřímeně. Je tomu tak, díky Bohu; jedná se o něco, co máme mít neustále na paměti a vážit si toho.

Tuto páteř a apoštolát apoštolátů tvoří pochopitelně také další numerářky, které v Administraci pracují.

Numerářky auxiliar, mé dcery, máte obdivuhodné poslání: proměňovat tento svět, dnes tak plný individualismu a lhostejnosti, v opravdový domov. Vaše práce, uskutečňovaná s láskou, může ovlivnit všechna prostředí. Budujete lidštější a božštější svět, protože mu dodáváte důstojnost svojí prací proměněnou v modlitbu, svojí láskou a s profesionalitou, se kterou se staráte o osoby v jejich celistvosti.

IV. Povolání do Díla jako přidružená a přidružený

S vlastním charakterem

(18) Vy, přidružení, utváříte Opus Dei zejména skrze hluboký osobní apoštolát ve vašem vlastním profesním a rodinném prostředí a

společně s numeráři se věnujete ostatním věřícím v Díle. Svými životy projevujete zcela svobodný charakter příznačný pro apoštolskou činnost každého pokřtěného, do které vkládáte veškerou energii celibátního srdce. Proto vám mohl svatý Josemaría říci: „Závidím vám, vaše odevzdanost Bohu je naprostá a plná, jako ta moje, ale vy můžete dojít dál“²⁹. Co tím chtěl říci? Chtěl sdělit, že hlavní je být uprostřed světa, uprostřed aktivit, práce, rodin, abyste tam vnášeli křesťanský život.

Žijete ve velmi různých okolnostech a pohybujete se v nejrůznějších profesionálních kruzích. Váš život se otevírá neomezené škále možností, do nichž můžete vtělovat a zanášet ducha Opus Dei. Díky rozmanitosti vašeho původu pronikáte do celé společenské sítě; díky tomu, že na každém místě setrváváte delší dobu, přispíváte k zakořenění apoštolátu v dané oblasti; váš způsob života vám

umožňuje pěstovat – velice stabilním způsobem – vztahy nejrůznější povahy: rodinné, profesní, sousedské, ve vesnici, ve městě nebo v zemi, kde žijete. „Můžete dojít dál“, jak říkal svatý Josemaría, nejen co do šíře apoštolátu, ale také co do jeho hloubky, také proto, že bytostně ukazujete, co předpokládá odevzdanost Bohu *uprostřed světa*, s nerozděleným srdcem.

Je tedy velice dobře pochopitelné, proč si náš Otec přál, aby vás, přidružených, bylo dvakrát více než numerářů: hlavní je totiž působení v běžných situacích a v práci, kterou je každé ženě a každému muži dáno vykonávat.

Kdyby se někdo, kdo uvažuje o možném povolání do Díla, rozhodoval mezi numerářem a přidruženým, mohlo by být užitečné upozornit jej, že by bylo mylné se domnívat, že stát se numerářem je

víc než být přidruženým. Toto má velký význam při rozlišování povolání. V některých případech je způsob, kterým se konkretizuje povolání k Dílu, evidentní: například ženatý muž může být supernumerářem, nikoliv přidruženým nebo numerářem. Existují však jiné, méně zřejmé, případy, přičemž konečné rozlišení musí učinit uchazeč. Právě on zakouší, co konkrétně od něj Bůh požaduje, v rámci jediného a společného povolání. Z určité rozvážnosti je logicky velice vhodné poradit se v duchovním vedení, a také s průvodci, kteří člověka znají a přejí si s ním rozlišovat, jaká je Boží vůle.

Dobrá vůně Krista

(19) Konkrétně o přidružených svatý Josemaría napsal: „Skrze svoji práci – kterou někdy vykonávají v korporativních dílech – do všech

situací ve společnosti, na všechna místa, do nejrůznějších koutů země vnášejí mezi své druhy dobrou vůni Krista a snaží se s křesťanským smyslem usměrňovat sociální, profesní, ekonomické a jiné – veřejné i soukromé – aktivity těch, kteří patří do téže společenské skupiny a mají stejné postavení, a to obvykle aniž by museli měnit bydliště nebo práci³⁰. Osobně jsem naslouchal, jak don Javier v návaznosti na učení svatého Josemarií říká, že vy, přidružení, vyjadřujete zvlášť zřetelně, co to Opus Dei je, tím, že posvěcujete každodenní život, profesní práci a rodinný život, aniž byste změnili místo svého působení.

Jako přidružení někdy pracujete na korporativních dílech v oblasti vzdělávání nebo jiných apoštolských aktivitách. Toto však není váš hlavní způsob, jak se podílet na poslání Díla, protože to je celé ve vašich rukou. Někdy je potřeba, abyste se těchto

úkolů zhostili, ale hlavní je posvěcování každodenního života, přátelský postoj a důvěra vůči lidem a v případě potřeby zprostředkování formačních prostředků v podobě děl svatého Rafaela a svatého Gabriela vašim přátelům... Zkrátka a dobře, Bůh vás povolává, abyste byli kvasem v těstě. Důležité je u vás, opakuji, působení v každodenních situacích a v činnostech, jež jsou každé ženě a každému muži vlastní.

V. Kněží prelatury

(20) Z numerářů a přidružených vzcházejí povolání ke kněžství v Díle, jež jsou na teologické a právní rovině prelatury stejně podstatná jako povolání laiků. Toto povolání není završením povolání do Díla, nýbrž novým způsobem, jak je prožívat, neboť „mají větší povinnost než ostatní *pokládat srdce na zem jako koberec, aby jejich bratři a sestry našlapovali měkce*“³¹.

Kromě toho, co je vlastní kněžské služby v církvi – jejímž středem je eucharistie – se kněží prelatury věnují zejména službě ostatním věřícím a kněžské péči o jejich apoštolské aktivity. Vzhledem ke zvláštnímu pastýřskému poslání prelatury se věnují především slavení svátosti eucharistie a smíření, hlásání Božího slova, duchovnímu vedení a rozsáhlé věroučné formaci.

Skutečnost, že kněží prelatury žijí – stejně jako ostatní – ducha Díla, obnáší určitý kněžský styl: v jejich službě se nutně odráží sekulárnost; respektují a velice citlivě podporují zodpovědnost a iniciativu věřících laiků; jednají nadpřirozeným způsobem, aby druhé přivedli k Bohu; podněcují v ostatních svobodu ducha, kterou je láska; jednají iniciativně, aby rozvíjeli hojnou kněžskou činnost. Rovněž se podílí – pochopitelně v rámci možností – na aktivitách v diecézích.

Ve službě druhým

(21) Na začátku jednoho ze svých dopisů, určeného zvláště jeho synům kněžím, svatý Josemaría píše: „Byli jste vysvěceni, mí synové, kněží, abyste sloužili. Dovolte mi, abych začal připomenutím, že vaše kněžské poslání je posláním služby. Znam vás a vím, že toto slovo – sloužit – shrnuje vaše touhy, celý váš život, a je vaší hrdostí a mou útěchou, protože tato dobrá a upřímná vůle, kterou máte – stejně jako vaši bratři a vaše sestry laici – snažit se neustále prokazovat dobro druhým, mě opravňuje k tvrzení, že jste *gaudium meum, et corona mea* (Flp 4,1); moje radost a má koruna“³².

Duch služby vás, kněze, vede k tomu, že se cítíte a v praxi jste jedním z vašich kněžských bratrů a uvědomujete si, že v Díle existuje „jediná třída, byt' tvořená duchovními i laiky“³³. Svým

příkladem a slovem se zároveň snažíte být jakýmisi buditeli touhy po svatosti v druhých a nástroji jednoty v Díle. Budte neustále nablízku všem a snažte se uchovávat si vhodné lidské způsoby, kněžskou vážnost ve způsobu prezentování sebe sama, při rozhovorech, atd.

Děti moje, jestliže svatý Josemaría všem říkával, že „máme mluvit o Kristu, a ne o sobě“³⁴, máte se vy, kněží, snažit zvláště o to, abyste nezářili a nehráli hlavní roli, ale usilovali o to, aby hlavní role a lesk vašeho života připadly Kristu a aby rozhodně zářili vaše sestry a vaši bratři. Proto – jak dobře víte a jak se snažíte žít – je zvlášť potřebné vaše spojení s Bohem, vaše modlitba a radostná oběť, v jednotě života.

VI. O apoštolském celibátu numerářů a přidružených

(22) Povolání do Díla u numerářů, numerářek a přidružených obnáší

apoštolský celibát, který je Božím darem a odpověď na tento dar je reakcí na lásku Lásky. „Mějte neustále na paměti, že důvodem našeho celibátu je Láska, jež je Láskou všech lásek“³⁵. Celibát proto nelze považovat pouze a především za funkční volbu, tedy za něco, co napomáhá tomu, abychom se více věnovali činnosti Díla nebo abychom mohli přecházet z místa na místo. Pravdou je, že to celibát umožňuje a usnadňuje, ale jeho hlavním důvodem je být zvláštním darem ztotožnění se s životem Krista.

„Celibát má být svědectvím víry: víra v Boha se konkretizuje právě v tomto způsobu života, který může mít smysl jen na základě Boha. Založit život na něm, vzdát se manželství a rodiny, znamená přijímat a zakoušet Boha jako realitu, aby jej takto bylo možné přinášet lidem“³⁶.

Apoštolský celibát nás od druhých neodděluje; protože však

předpokládá zavázat se nerozděleným srdcem Bohu, má se projevovat odevzdaným životem, podobně jako je tomu u ženaté či vdané osoby, která se nechová tak, jako by vůči svému protějšku neměla žádný závazek věrnosti.

Radikálně prožívané povolání někdy naráží na měřítko světa. Také zde můžeme použít poněkud obecná slova svatého Josemaríi: „Ptáš se mě: ‚A nebude má přirozenost při střetu se zpohanštělým nebo pohanským prostředím vypadat strojeně?‘ – Odpovídám ti: Tvůj život bezpochyby bude narážet na ten jejich: a tento střet, způsobený tím, že svou víru budeš projevovat skutky, to je právě ta přirozenost, kterou od tebe žádám”³⁷.

Obnovujme stále znovu přesvědčení, že dar apoštolského celibátu je projevem Božího zalíbení, povolání ke zvláštnímu ztotožnění se s

Kristem, které rovněž přináší – také lidsky, ale především nadpřirozeně – větší schopnost milovat každého. Proto celibát, který nepočítá s tělesným otcovstvím a mateřstvím, umožňuje mnohem hojnější mateřství či otcovství duchovní. V každém případě však bude skutečně nejvíce ztotožněn s Kristem ten, kdo nejvíce Pána miluje, ať už jako svobodný, ženatý či vdaná, protože i manželství je „božskou cestou na zemi“³⁸.

VII. Povolání do Díla jako supernumerářka a supernumerář

Je to hojná Boží milost

(23) Většinu věřících v Opus Dei tvoříte vy, supernumeráři, kteří se snažíte posvěcovat všechny aspekty vašeho života, zejména pak manželský a rodinný život, protože obvykle jste ženatí a vdané. V roce 1947 svatý Josemaría, v reakci na některé úvahy, kterých se mu od

supernumerářů dostalo, napsal svým dětem ve Španělsku toto: „Přečetl jsem si poznámky supernumerářů. (...) Příští týden ti tvé úvahy vrátím s nějakým konkrétním doporučením: už nyní však předesílám, že nesmíme ztrácet ze zřetele, že se nejedná o členství pár lidí v nějakém sdružení (...). Být supernumerářem je hojná Boží milost!“³⁹. Tuto milost, *hojnou milost*, jak říká svatý Josemaría, uděluje Bůh; dává také velikou milost v podobě povolání do Díla. U supernumerářů souvisí toto povolání se zvláštní pomocí k tomu, aby mohli projít svoji cestu svatosti, která je vytyčena křtem a ve většině případů přijetím svátosti manželství a založením rodiny.

Povolání předpokládá volbu a směřuje, jak jsem uvedl dříve, k poslání: být a dělat Opus Dei v církvi. V *Instrukci o díle svatého Gabriela* svatý Josemaría o supernumerářkách a supernumerářích píše: „Vidím

tento velký činorodý výběr (...).

Všechny, každého s vědomím, že si jej vyvolil Bůh, aby dosáhl své osobní svatosti uprostřed světa, právě na tom místě, které ve světě zaujímá, s neochvějnou a příkladnou zbožností, radostně plnicí povinnosti, které se v každém okamžiku vyskytují, být to může být náročné“⁴⁰. Nikdy povolání nevnímejme jako soubor požadavků, povinností – přestože s ním logicky souvisí – ale spíše jako Boží volbu, jako veliký Boží dar.

Obzorem, který dává smysl vašemu povolání, je být „kvasem, který zbožšťuje lidi a tím, že je činí božskými, dělá je zároveň skutečně lidskými“⁴¹. Jako Aquila a Priscilla, kteří přijali svatého Pavla v Korintu (srov. Sk 18,2) a kteří byli těmi, kdo zvěštovali evangelium Apollovi a mnoha dalším (srov. Sk 18,26; Řím 16,3; 1 Kor 16,19); jako mnozí z těch prvních křesťanů, kteří vedli stejně obyčejný život jako jejich současníci

a kteří zároveň byli solí země a světlem světa, který byl v temnotách.

„U supernumerářů se vyskytuje celá škála společenských okolností, profesí a povolání. Veškeré okolnosti a životní situace jsou posvěcovány těmito mými dětmi – muži a ženami –, kteří se v rámci svého stavu a postavení ve světě snaží usilovat o křesťanskou dokonalost s plností povolání“⁴². Všimněte si, jak náš Otec zdůrazňuje *plnost povolání*. Pokud se týče rozmanitosti, je zřejmé, že vycházíme ze skutečnosti, že Dílo je cestou k posvěcování a apoštolátu v každodenním životě; v každodenním životě, který připouští veškerou rozmanitost toho, co je lidské a počestné.

Manželství a rodina

(24) Povolání do Díla jako supernumerář se odehrává na prvním místě v rodinném prostředí. „Váš první apoštolát je u vás doma“⁴³.

Svatý Josemaría nadšeně vyzýval k tomu, aby domovy supernumerářů a supernumerářek byly „zářivé a radostné“, „ohnisky evangelia“⁴⁴. Toto je dědictví, které společnosti zanecháváte. Proto vám také napsal: „Formace, kterou vám dává Opus Dei, vás vede k doceňování krásy rodiny, nadpřirozeného díla, kterým založení rodiny je, zdroje posvěcení, který se v manželských povinnostech skrývá“⁴⁵.

Kromě toho jste také povoláni k tomu, abyste pozitivně působili na jiné rodiny. Zejména tím, že jim budete pomáhat, aby jejich rodinný život měl křesťanský smysl, a budete mladé připravovat na manželství, aby se pro ně mnozí mladí nadchli a byli schopni vytvářet další křesťanské rodiny, ze kterých rovněž budou moci vzejít mnohá povolání k apoštolskému celibátu, pokud si to Bůh bude přát.

Také vy, svobodní a ovdovělí – a samozřejmě bezdětní manželé – můžete spatřovat v rodině první apoštolát, protože vždy vám bude určité rodinné prostředí svěřeno.

Křesťanské působení ve vlastním okolí

(25) Sv. Josemaría ve vás spatřoval velikou mobilizaci křesťanů, která ve své práci a společenském prostředí vyzařuje Kristovu lásku, zejména skrze svůj apoštolát přátelství a důvěry. Tím, že to děláte, přispíváte také ke zlepšení samotných struktur společnosti, neboť se stávají stále lidštějšími a uvádí je v soulad s životem Božích dětí, a aktivně se ujímáte iniciativy v řešení problémů naší doby. „Konáte nesmírně plodný apoštolát, když se snažíte s křesťanským úmyslem usměrňovat profese, instituce a lidské struktury, v nichž pracujete a pohybujete se“⁴⁶.

Je jasné, že povolání a následné poslání supernumerářů a

supernumerářek se neomezuje na praktikování několika norem zbožnosti, účast na formačních prostředcích a zapojení do určité apoštolské aktivity, ale pojímá celý život, protože vše ve vašem životě může být setkáním s Bohem a apoštolátem. Dělat Opus Dei znamená dělat jej vlastním životem a – skrze společenství svatých – podílet se na jeho uskutečňování v celém světě. Jinými slovy, jak nám názornou formulací připomíná náš zakladatel, dělat Opus Dei znamená *být každý Opus Dei*.

Považovat Dílo za vlastní ve vás vzbuzuje živý zájem o formaci, abyste Krista přinášeli druhým a poskytovali oporu své víře.

„Formace, kterou vám Opus Dei poskytuje, je flexibilní: přizpůsobuje se, jako rukavice na ruce, vašim osobním a společenským okolnostem. (...) Protože je v nás jedinečný duch a máme jedinečné

asketické prostředky, můžeme a měli bychom toho využívat bez větších těžkostí“⁴⁷.

Flexibilita, kterou neprovází větší těžkosti, neznamená, že být supernumerářem obnáší menší nároky na hrdinství nebo radikálnost v následování Krista. Je proto dobré nevšímat si tolik různorodosti okolností jako spíše samotné podstaty toho, co je v těchto okolnostech Božím voláním, posláním od Boha. V jakékoliv situaci se jedná především o to být s Kristem, milovat Krista, pracovat s Kristem a přinášet ho do všech koutů.

Když svatý Josemaría píše, že „supernumeráři se věnují službě Dílu částečně“⁴⁸, měl tím na mysli hmotnou disponibilitu ke konkrétním apoštolským iniciativám, nikoliv polovičatost při konání Díla, protože tento úkol, znovu opakuji, se

uskutečňuje celým životem. Proto také náš Otec, když hovoří o apoštolském poslání supernumerářek a supernumerářů, píše: „Není to apoštolát vykonávaný sporadicky nebo příležitostně, nýbrž každodenně a z titulu povolání, považovaný za ideál na celý život“⁴⁹.

Bůh počítá s tím, že se spontánně a iniciativně otevíráte jako vějíř a přinášíte všem lidem radost evangelia. „Ve svém apoštolském konání musíte být iniciativní, v rámci širokého pole působnosti, které udává náš duch, abyste všude, v každé situaci a v každé době nacházeli aktivity, které nejlépe vyhovují daným okolnostem“⁵⁰.

Toto je velké poslání mých dcer a synů supernumerářů, které nezná hranic: „Nesmí existovat jediná obec, ve které by našeho ducha nevyzařoval nějaký supernumerář“⁵¹.

VIII. Povolání do Díla jako přidružený a supernumerář Kněžské společnosti Svatého Kříže

(26) „Vy jste z Opus Dei natolik jako já“, říkával svatý Josemaría kněžím a jáhnům, přidruženým i supernumerářům, Kněžské společnosti Svatého Kříže, kteří nejsou inkardinováni v prelaturě.

Povolání ke svatosti uprostřed světa pochopitelně zahrnuje také sekulární kněze inkardinované v diecézích.

Povolání do Díla je ovšem stejné: je jím Boží volání usilovat o svatost a konat apoštolát za okolností a při plnění povinností, jež jsou každému vlastní, se stejným duchem a stejnými asketickými prostředky, a přitom být součástí rodiny Opus Dei.

Právní vyjádření příslušnosti k Dílu je u věřících prelatury a u členů Kněžské společnosti Svatého Kříže, kteří nejsou inkardinováni v prelaturě, jistě jiné. Odlišnost

právního pouta (jurisdikčního, respektive asociativního) ovšem nic neubírá na identitě povolání směřovat ke svatosti s tímž duchem a specifickými prostředky Opus Dei.

Tento právní rozdíl umožňuje, aby vás povolání do Díla nevytrhlo z místa, kde žijete, protože zůstáváte inkardinováni v příslušných diecézích, aniž by se vztah s vaším biskupem a ostatními kněžími jakkoliv změnil. Vaše povolání s pomocí vhodných prostředků posiluje a umožňuje věrné a velkodušné plnění kněžských závazků a služebných povinností, a také vám zpřístupňuje vaši cestu ke svatosti. Kromě toho vám zvlášť přísluší úkol podporovat kněžská povolání a jste povoláni být kvasem jednoty s biskupy a bratrství v rámci společenství kněží vaší diecéze.

V tomto smyslu vás náš Otec usilovně povzbuzuje slovy: „Snažte se

doprovázet, také lidsky. Mějte srdce z masa, protože z masa je srdce, kterým milujeme Ježíše, Otce a Ducha svatého. Jestliže vidíte, že je některý z vašich bratří v nesnázích, jděte, jděte za ním, nečekejte, až vás zavolá!“⁵².

Je radost uvědomovat si, že posvěcování práce – jež je *osou* duchovního života – pro členy Kněžské společnosti Svatého Kříže ve své podstatě znamená posvěcovat kněžské působení. Objektivně je to již ve svých hlavních obrysech činnost posvátná, avšak zároveň je, jako každá práce, místem a prostředkem k osobnímu posvěcování a apoštolátu.

(27) Blížíme se ke stoletému výročí od onoho 2. října 1928, kdy Bůh dal Dílo spatřit svatému Josemaríovi. Od

té doby ve světě i v církvi – a tedy také v Díle – bylo a nadále je mnoho radostí i mnoho strastí.

27. března 1975, při modlitbě v průběhu promluvy, připomenul náš Otec relativně krátkou historii Opus Dei: „Nesmírné panorama: tolik bolestí, tolik radostí. A teď, jen radost, samá radost... Protože máme zkušenost, že bolest jsou údery kladívka umělce, který chce z každého, z této beztvaré masy, kterou jsme, vytvořit kříž, Krista, *alter Christus*, kterým máme být, Pane, díky za všechno. Děkuji mnohokrát!“⁵³.

Krása křesťanského povolání, jak je Pán v Díle pro každou ženu a každého muže zkonkretizoval, nás má naplňovat radostí: jednak zdravou lidskou radostí z lidí a dobrých věcí a především onou radostí nadpřirozenou, která – jak náš Otec ujišťoval – má „kořeny ve

tvaru kříže“. Naplňuje nás radostí vědomí – znovu si to uvědomme – že „Svatý kříž nám dá vytrvat, stále s tímž duchem evangelia, který přinese čínorodý apoštolát jakožto chutný plod modlitby a oběti“⁵⁴.

Prosme Pannu Marii, ať nám žehná a mateřsky nám připomíná, že všichni máme Dílo ve svých rukou. Pokud se budeme ztotožňovat s Boží vůlí a odpovídat na jeho milost, budou dějiny, které začaly 2. října 1928, navzdory naší slabosti a chybám pokračovat do konce časů.

Pokračujme v práci s radostí, snažme se stavět Krista na vrchol všech lidských aktivit, k Boží slávě.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

Řím, 28. října 2020

1 *Dopis*, 9. 1. 1932, 9.

2 *Dopis*, 12. 12. 1952, 35.

3 *Dopis*, 31. 5. 1954, 17.

4 *Dopis*, 19. 3. 1967, 93.

5 *Boží přátelé*, 146.

6 Srov. sv. Tomáš Akvinský, *Komentář k listu Římanům*, kap. 8, 3.

7 František, enc. *Fratelli tutti*, 277.

8 II. vatikánský koncil, konst. *Lumen gentium*, 3.

9 *Výheň*, bod 69.

10 *Tamtéž*, bod 835.

11 František, apošt. exhortace *Evangelii gaudium*, 121.

12 *Rozhovory s Mons. Escrivou de Balaguer*, 19.

13 *Dopis*, 31. 5. 1954, 34.

14 *Jít s Kristem*, 74.

15 Výheň, bod 156.

16 *Dopis*, 24. 12. 1951, 137.

17 *Dopis*, 25. 1. 1961, 11.

18 Bl. Álvaro del Portillo, *Instrukce k dílu svatého Michaela*, 135.

19 Srov. Poselství, 20. 7. 2020.

20 *Dopis*, 29. 9. 1957, 8.

21 *Tamtéž*, 76.

22 Javier Echevarría, *Pastýřský list*, 28. 11. 1995, 16.

23 *Instrukce o dílu svatého Gabriela*, 113.

24 *Instrukce o nadpřirozeném duchu Díla*, 28.

25 Rozjímání, 28. 4. 1963.

26 Sv. Jan Pavel II., apošt. list *Mulieris dignitatem*, 30.

27 *Rozhovory s Mons. Escrivou de Balaguer*, 88.

28 *Dopis*, 29. 7. 1965, 11.

29 *Tertulia*, 15-IX-1962.

30 *Dopis*, 29. 9. 1957, 13.

31 *Dopis*, 8. 8. 1956, 7.

32 *Tamtěž*, 1.

33 *Tamtěž*, 5.

34 *Jít s Kristem*, 163.

35 *Instrukce k dílu svatého Gabriela*, 84.

36 Benedikt XVI., *Proslov*, 22. 12. 2006.

37 *Cesta*, 380.

38 *Rozhovory s Mons. Escrivou de Balaguer*, 92.

39 Dopis Generální radě Opus Dei,
18. 12. 1947.

40 *Instrukce k dílu svatého Gabriela*,
9.

41 *Dopis*, 9. 1. 1959, 7.

42 *Tamtéž*, 10.

43 *Tamtéž*, 53.

44 *Jít s Kristem*, n. 30.

45 *Dopis*, 9. 1. 1959, 53.

46 *Tamtéž*, 17.

47 *Tamtéž*, 33.

48 *Instrukce k dílu svatého Gabriela*,
23.

49 *Tamtéž*, 15.

50 *Dopis*, 24. 10. 1942, 46.

51 *Dopis*, 9. 1. 1959, 13.

52 Poznámky ze setkání rodin s kněžími, 26. 10. 1972, v Generálním archivu prelatury, sekce P04 1972, II, str. 767.

53 Slova převzatá z jeho promluvy, v Generálním archivu prelatury, sekce P01 1975, str. 809.

54 *Instrukce o nadpřirozeném duchu Díla, 28.*

.....

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis
et Operis Dei

*(Žádná část tohoto textu nesmí být
zveřejňována bez výslovného
souhlasu držitele autorských práv)*

(Pro manuscripto)

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-prelata-28-rijna-2020-povolani-
opus-dei/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-prelata-28-rijna-2020-povolani-opus-dei/) (07.08.2025)